Κυριακή Ζ' Ματθαίου: Ερμηνεία Αποστολικής περικοπής (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Αυγούστου, 2021

(Ρωμ. 15, 1-7)

Αφού λοιπόν ο Παύλος απέδωσε τη δοξολογία προς τον Θεό, πάλι από την ευχή προχωρεί σε **παραίνεση**, στρέφοντας τον λόγο στους πιο δυνατούς κατά την πίστη και λέγοντας τα εξής: «*Ὀφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν (: **οφείλουμε εμείς οι δυνατοί στην πίστη και στην αρετή να δείχνουμε ανεκτικότητα και συμπάθεια στις αδυναμίες των αδυνάτων στην πίστη ανθρώπων και να μην κάνουμε εκείνα που αρέσουν στον εαυτό μας**)*» [Ρωμ. 15, 1].

Είδες πώς εξύψωσε αυτούς με τους επαίνους, όχι με το να τους πει μόνο δυνατούς, αλλά και με το να τους τοποθετήσει μαζί με τον εαυτό του; Και όχι μόνο έτσι, αλλά και τους παρακινεί πάλι με το χρήσιμο και το ευχάριστο. «*Γιατί εσύ βέβαια είσαι δυνατός*», λέγει, «*και όταν δείχνεις συγκατάβαση δεν βλάπτεσαι καθόλου αλλά σε εκείνον ο κίνδυνος είναι για τα χειρότερα κακά, αν δεν βαστάζεται*». Και δεν είπε «*να βαστάζουμε τους αδυνάτους*», αλλά «*τις αδυναμίες των αδυνάτων ανθρώπων*», για να παρακινήσει και να οδηγήσει τον δυνατό **σε ευσπλαχνία**, όπως και αλλού λέγει: «*ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος (: **εάν από αδυναμία πέσει ένας άνθρωπος σε κάποιο αμάρτημα, εσείς που είστε πνευματικά ισχυροί, να τον διορθώνετε και να τον παιδαγωγείτε με πνεύμα πραότητας***)» [Γαλ. 6, 1].

Έγινες δυνατός; Απόδωσε την αμοιβή στον Θεό που σε έκανε τέτοιον και θα την αποδώσεις, αν διορθώνεις την ασθένεια του αρρώστου . Καθόσον και εμείς ήμασταν ασθενείς, αλλά **γίναμε δυνατοί από τη θεία χάρη**. Και αυτό **δεν πρέπει να το κάνεις μόνο στην περίπτωση αυτή** , αλλά και σε εκείνους που πάσχουν από διαφορετική αρρώστια, όπως αν κάποιος είναι οξύθυμος, αν είναι υβριστής, αν έχει κάποιο άλλο παρόμοιο ελάττωμα, να τον βαστάζεις.

Και πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό, άκουσε τα επόμενα. Γιατί, αφού είπε: «*οφείλουμε να βαστάζουμε*», πρόσθεσε: «*και να μην κάνουμε όσα αρέσουν στον εαυτό μας*»: «*Ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν (:*

ο καθένας μας δηλαδή ας γίνεται αρεστός στον διπλανό του, για να συντελεί στο καλό του και να τον οικοδομεί στην αρετή)» [Ρωμ. 15, 2]. Αυτό που λέγει σημαίνει το εξής: Είσαι δυνατός; Ας γνωρίζει τη δύναμή σου ο ασθενής· εκείνος ας μαθαίνει τη δύναμή σου, σε εκείνον να αρέσεις. Και δεν είπε απλώς: «*να αρέσεις*», αλλά «*για το καλό του*»· και όχι απλώς για το καλό του, για να μη λέγει ο τέλειος «*ιδού, τον έλκω στο καλό*», αλλά πρόσθεσε «*για την οικοδομή του*». Επομένως **είτε είσαι πλούσιος, είτε έχεις εξουσία, να μην κάνεις εκείνα που αρέσουν στον εαυτό σου, αλλά στον φτωχό και σε αυτόν που έχει ανάγκη·** γιατί **έτσι και την αληθινή δόξα θα απολαύσεις και πολλή ωφέλεια θα προκαλέσεις**. Γιατί **η δόξα των κοσμικών πραγμάτων αμέσως εξαφανίζεται, ενώ των πνευματικών μένει, αν το κάνεις αυτό για την οικοδομή του**. Γι' αυτό **από όλους** το ζητάει αυτό· όχι δηλαδή ο τάδε και ο τάδε, αλλά «*ο καθένας σας*».

Στη συνέχεια, επειδή διέταξε κάτι μεγάλο και πρόσταξε να αφήσουν τη δική τους τελειότητα για να διορθώσουν την αδυναμία του άλλου, πάλι τον Χριστό παρουσιάζει στη μέση λέγοντας: «*καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμέ (: διότι και **ο Χριστός δεν απέφυγε εκείνα που ήταν κοπιαστικά και δυσάρεστα στον εαυτό Του, ούτε προτίμησε τα αναπαυτικά και τιμητικά**, αλλά όπως αναφέρεται στην Αγία Γραφή: "οι βρισιές και οι βλασφημίες εκείνων που σε βλασφημούν, ουράνιε Πατέρα, έπεσαν επάνω μου")*», πράγμα που πάντοτε κάνει.

Καθόσον όταν μιλούσε για την ελεημοσύνη, Αυτόν παρουσίασε λέγοντας: «*γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι᾽ ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε (: διότι γνωρίζετε καλά τη χάρη που έδειξε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός· διότι,**ενώ ήταν πλούσιος, λόγω του απείρου μεγαλείου της θεότητάς Του, έγινε για σας φτωχός. Και φόρεσε τη φτωχή ανθρώπινη φύση και έγινε άνθρωπος, για να γίνετε εσείς πλούσιοι πνευματικά με τη φτώχεια Εκείνου)***» [Β΄Κορ. 8, 9]. Και όταν προέτρεπε για αγάπη, από εκεί προέτρεψε, λέγοντας: «*καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς (: όπως και ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία και παρέδωσε τον εαυτό Του σε θάνατο για χάρη της)*» [Εφ. 5, 25].

Και όταν συμβούλεψε **να υπομένουμε την αισχύνη και τους κινδύνους**, σε Αυτόν κατέφυγε, λέγοντας: «*ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν (: και **πουθενά αλλού ας μη στρέφουμε τα βλέμματά μας και την προσοχή μας παρά μόνο στον Ιησού, που είναι ο αρχηγός και θεμελιωτής της πίστεώς μας και μας τελειοποιεί σε αυτήν. Αυτός, για τη χαρά που είχε μπροστά Του και θα δοκίμαζε όταν με το πάθημά Του θα έσωζε πολλούς, υπέμεινε σταυρικό**

θάνατο και περιφρόνησε την ντροπή και την ατίμωση του θανάτου αυτού. Γι' αυτό και έχει καθίσει τώρα στα δεξιά του θρόνου του Θεού)» [Εβρ. 12, 2]. Έτσι και εδώ δείχνει ότι και Αυτός το έκανε αυτό και ότι ο προφήτης από την αρχή το προείπε. Γι' αυτό και πρόσθεσε: «*καὶ οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμέ (: και οι χυδαίες ύβρεις και οι χλευασμοί που εκτοξεύονται εναντίον Σου από τους ασεβείς έπεσαν όλοι καταπάνω μου)*» [Ψαλμ. 68, 10].

Τι όμως σημαίνει: «*δεν ζήτησε εκείνα που ήταν αρεστά στον εαυτό Του* »; Ήταν δυνατό σε Αυτόν να μην ατιμασθεί, ήταν δυνατό να μην πάθει εκείνα που έπαθε, αν βέβαια ήθελε να προσέχει το δικό Του καλό· αλλά όμως δεν θέλησε, αλλά παρέβλεψε το δικό Του καλό, επειδή πρόσεξε το δικό μας. Και για ποιον λόγο δεν είπε: «*κένωσε τον εαυτό Του*»; Γιατί **δεν ήθελε να δείξει αυτό μόνο, ότι δηλαδή έγινε άνθρωπος, αλλά ότι και ατιμάσθηκε** και έλαβε από πολλούς κακή δόξα επειδή θεωρήθηκε πως είναι ανίσχυρος. Γιατί του έλεγαν οι Ιουδαίοι όταν βρισκόταν επάνω στον Σταυρό: «*εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ (: εάν είσαι βασιλιάς του Ισραήλ, του ευλογημένου δηλαδή λαού του Θεού, ας κατεβείς απ᾽ τον σταυρό και θα σε πιστέψουμε)*» [Ματθ. 27, 40] και «*ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι (: άλλους έσωσε με τα αγυρτικά του θαύματα˙ τον εαυτό του δεν μπορεί να τον σώσει)*» [Ματθ. 27, 42].

Γι' αυτό ανέφερε πράγμα που του χρησιμεύει στην παρούσα υπόθεση και δείχνει πολύ περισσότερο από εκείνο που υποσχέθηκε· γιατί **δεν δείχνει ότι ο Χριστός ατιμάστηκε μόνο, αλλά και ο Πατέρας**. «*Οι ύβρεις των υβριστών Σου*», λέγει, «*έπεσαν πάνω μου*». Αυτό που λέγει, σημαίνει το εξής: «*δεν συνέβη τίποτε καινούριο, τίποτε παράξενο*». Γιατί εκείνοι που ασκήθηκαν στο να Τον χλευάζουν κατά την Παλαιά Διαθήκη, αυτοί οργίστηκαν πάρα πολύ και εναντίον του Υιού. Και αυτά γράφτηκαν για να Τον μιμούμαστε.

Εδώ ο Παύλος τους προετοιμάζει πλέον και για την **υπομονή στους πειρασμούς**: «*ὅσα γὰρ προεγράφη (: και σας φέρνω τη μαρτυρία αυτή της Αγίας Γραφής)*», λέγει**,** «*εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν (: διότι όσα γράφηκαν στο παρελθόν από τους θεόπνευστους άνδρες, γράφτηκαν για τη δική μας διδασκαλία, για να κρατούμε στερεά την ελπίδα με την υπομονή και την παρηγοριά και την ενίσχυση που δίνουν οι Άγιες Γραφές)*». Δηλαδή, για να μην τη χάσουμε, γιατί ποικίλοι είναι οι αγώνες από μέσα και απέξω· **για να δείξουμε υπομονή, παίρνοντας ενίσχυση και παρηγοριά από τις Γραφές· για να μένουμε στην ελπίδα, ζώντας με υπομονή**. Αυτά δηλαδή κατασκευάζουν το ένα το άλλο, **η υπομονή την ελπίδα, η ελπίδα την υπομονή**· αυτά και τα δύο προέρχονται από τις Γραφές.

Έπειτα στρέφει τον λόγο πάλι σε ευχή, λέγοντας: «*ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῴη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν (: και* ***ο***

Θεός που χαρίζει σε όλους μας την υπομονή και την παρηγοριά, μακάρι να σας δώσει να έχετε όλοι μεταξύ σας τις ίδιες σκέψεις και τα ίδια φρονήματα, και να ζείτε διαρκώς με ομόνοια σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού)». **Γιατί αυτό είναι απόδειξη αγάπης, εκείνο που φρονεί κανείς για τον εαυτό του, αυτό να φρονεί και για τον άλλο**.

Έπειτα πάλι για να δείξει ότι **δεν ζητάει απλώς αγάπη, πρόσθεσε: «*κατά το υπόδειγμα του Ιησού Χριστού*»**, πράγμα που κάνει παντού, **επειδή υπάρχει και άλλη αγάπη**. Και ποιο το κέρδος της **ομοφροσύνης**; Λέγει: «*ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (: **για να δοξάζετε με μια ψυχή και με ένα στόμα του Ύψιστο**, ο Οποίος είναι Θεός του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ως προς την ανθρώπινη φύση Του, και Πατέρας, ως προς τη θεία φύση Του)*» [Ρωμ. 15, 6]. Δεν είπε απλώς «*με ένα στόμα*», αλλά πρόσταξε να το κάνουν αυτό και «*με μια ψυχή*».

Είδες πώς ένωσε ολόκληρο το σώμα και πώς **έκλεισε τον λόγο πάλι σε δοξολογία, με την οποία προτρέπει όλως ιδιαίτερα για ομόνοια και ομοφροσύνη**; Στη συνέχεια πάλι έρχεται από εδώ στην ίδια παραίνεση λέγοντας: «*Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ (: **για να κατορθώσετε όμως όλοι σας σαν ένας άνθρωπος και με μια καρδιά να δοξάζετε τον Θεό, σας συνιστώ να δέχεστε με αγάπη ο ένας τον άλλον, όπως και ο Χριστός σάς δέχθηκε όλους** και σας έκανε αγαπητούς και δικούς Του, για να δοξάζεται ο Θεός)*»**.** Πάλι το παράδειγμα από τον Θεό και **το κέρδος ανέκφραστο**, γιατί **η ομοφωνία αυτή δοξάζει πάρα πολύ τον Θεό**. Επομένως **και αν ακόμη διαφωνείς με τον αδελφό σου, επειδή λυπάσαι γι΄ αυτόν, αφού κατανοήσεις ότι δοξάζεις τον Κύριό σου, όταν σταματήσεις την οργή, αν όχι για τον αδελφό σου, τουλάχιστον γι' αυτό ακριβώς να συμφιλιωθείς, ή καλύτερα, πρώτα γι' αυτό.**

Καθόσον ο Χριστός αυτό παντού αναφέρει και, συνομιλώντας με τον Πατέρα, έλεγε: «*ἵνα πάντες ἓν ὦσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας (: σε παρακαλώ για όλους αυτούς, **για να είναι όλοι ένα με την αγάπη και την ομοφροσύνη που θα κυριαρχεί μεταξύ τους**. Όπως εσύ, Πάτερ, είσαι ενωμένος με Εμένα και Εγώ ενωμένος με Εσένα, επειδή έχουμε και οι δύο την ίδια ουσία και φύση, έτσι σε παρακαλώ να είναι και αυτοί ένα, έχοντας κοινωνία και ένωση με μας, για να πιστέψει ο κόσμος ότι Εσύ με απέστειλες. Και **θα το πιστέψει ο κόσμος που είναι διαιρεμένος και διχασμένος, καθώς θα βλέπει το καταπληκτικό αυτό θαύμα της ενότητας και συμφωνίας των πιστών στο πρόσωπό μου**)*» [Ιω. 17, 21].

Ας υπακούμε λοιπόν και **ας είμαστε ενωμένοι μεταξύ μας· γιατί εδώ η**

προτροπή δεν απευθύνεται προς τους αδυνάτους, αλλά προς όλους. Και αν ακόμη θέλει κανείς να χωριστεί από εσένα, εσύ να μην χωριστείς , ούτε να πεις τον ψυχρό εκείνο λόγο, «*αν με αγαπάει, τον αγαπώ*»· «*αν δεν με αγαπάει το δεξί μάτι μου, το βγάζω*»· γιατί τα λόγια αυτά είναι σατανικά και αρμόζουν στους τελώνες και στη μικροψυχία των ειδωλολατρών. **Εσύ όμως, που κλήθηκες για μεγαλύτερη πολιτεία και γράφτηκες πολίτης στους ουρανούς, είσαι υπεύθυνος για μεγαλύτερους νόμους**. Να μη λες λοιπόν αυτά τα λόγια, αλλά **όταν δεν θέλει να σε αγαπάει, τότε να δείχνεις μεγαλύτερη την αγάπη σου, για να τον προσελκύσεις**. Καθόσον είναι μέλος και όταν το μέλος από κάποια ανάγκη χωρίζεται από το υπόλοιπο σώμα, κάνουμε τα πάντα για να το ενώσουμε πάλι και δείχνουμε τότε μεγαλύτερη φροντίδα· γιατί **και ο μισθός είναι περισσότερος, όταν κανείς προσελκύει κάποιον που δεν θέλει να αγαπάει**.

Εάν λοιπόν προστάζει να προσκαλούμε σε γεύμα εκείνους που δεν μπορούν να μας το ανταποδώσουν, για να αυξηθούν όσα προέρχονται από την ανταπόδοση, πολύ περισσότερο πρέπει να το κάνουμε αυτό στην περίπτωση της αγάπης·**γιατί εκείνος που αγαπιέται και αγαπάει σου απέδωσε την αμοιβή, ενώ εκείνος που αγαπιέται και δεν αγαπάει, έκανε χρεώστη του τον Θεό αντί για τον εαυτό του.** Αλλά και εκτός από αυτά, όταν σε αγαπάει, δεν χρειάζεται πολλή φροντίδα· **όταν όμως δεν σε αγαπάει, τότε χρειάζεται τη βοήθειά σου**.

Να μην κάνεις λοιπόν την αιτία της φροντίδας αιτία ραθυμίας, ούτε να λες «*επειδή είναι άρρωστος, γι΄ αυτό τον παραμελώ*». Καθόσον **αρρώστια είναι η κατάψυξη της αγάπης, αλλά εσύ θέρμανε εκείνον που έπαθε κατάψυξη.** «*Τι λοιπόν θα κάνω*», λέγει, «*αν δεν θερμαίνεται;*» **Επίμενε να κάνεις εκείνο που εξαρτάται από εσένα.** Τι λοιπόν αν διαστρέφεται περισσότερο; Πάλι σου προξενεί μεγαλύτερη την ανταπόδοση και τόσο περισσότερο σε αποδεικνύει μιμητή του Χριστού· γιατί αν το να έχουμε αγάπη μεταξύ μας είναι γνώρισμα μαθητών (γιατί λέγει: «*ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις (:* ***απ' αυτό θα μάθουν όλοι ότι είστε δικοί μου μαθητές, από το αν δηλαδή έχετε αγάπη μεταξύ σας. Η αγάπη αυτή θα σας εξασφαλίσει την αναγνώριση, τον σεβασμό και την εκτίμηση των ανθρώπων περισσότερο από τη θαυματουργική σας δράση)*** [Ιω. 13, 35], **το να αγαπούμε εκείνον που μας μισεί, σκέψου πόσο μεγάλο θα είναι.**

Γιατί και ο Κύριός σου αγαπούσε και παρηγορούσε εκείνους που Τον μισούσαν, και όσο πιο ασθενείς ήταν, τόσο περισσότερο φρόντιζε γι΄αυτούς και διακήρυττε λέγοντας: «*οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες (:* ***δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς, αλλά εκείνοι που δεν είναι καλά στην υγεία τους και είναι άρρωστοι*** *)*» [Ματθ. 9, 12], και θεωρούσε άξιους για το ίδιο τραπέζι τους τελώνες και τους αμαρτωλούς· και**όσο Τον ατίμασαν οι Ιουδαίοι, τόση τιμή και φροντίδα έδειξε γι΄αυτούς, ή**

καλύτερα και πολύ περισσότερη. Αυτόν να μιμηθείς και εσύ. Ούτε βέβαια είναι μικρό το κατόρθωμα, αλλά χωρίς αυτό ούτε εκείνος που μαρτυρεί μπορεί να γίνει πάρα πολύ αρεστός στον Θεό, όπως λέγει ο Παύλος.

Μη λέγεις λοιπόν ότι «*με μισούν και γι' αυτό δεν τους αγαπώ κι εγώ*», γιατί γι' αυτό προπάντων πρέπει να αγαπάς. Άλλωστε ούτε είναι δυνατό όταν αγαπάς να μισείσαι αμέσως, αλλά και αν ακόμη είναι θηρίο κανείς, αγαπάει εκείνους που τον αγαπούν. «*Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι; (: διότι εάν αγαπήσετε μόνο εκείνους που σας αγαπούν, ποια ανταμοιβή έχετε να πάρετε από τον Θεό; Δεν κάνουν το ίδιο και οι τελώνες;)*», λέγει [Ματθ. 5, 46]. Εάν όμως ο καθένας αγαπάει εκείνους που αγαπούν, ποιος δεν θα αγαπήσει εκείνους που τη στιγμή που μισούνται αγαπούν; Αυτό λοιπόν να δείξεις και **να μη σταματήσεις να λέγεις αυτόν εδώ τον λόγο**, ότι δηλαδή «***όσο και αν με μισείς, δεν θα σταματήσω να σε αγαπώ***», και σταμάτησες κάθε φιλονικία, απομάκρυνες κάθε ψυχρότητα· γιατί ή από φλεγμονή προέρχεται η αρρώστια αυτή ή από ψυχρότητα, αλλά **συνήθως και τα δύο η δύναμη της αγάπης τα διορθώνει με τη θερμότητα**.

Δεν βλέπεις ότι εκείνοι που αγαπούν αισχρά ραπίζονται, φτύνονται, βρίζονται, παθαίνουν άπειρα κακά από τις γυναίκες εκείνες που είναι πόρνες; Τι λοιπόν; Τερμάτισαν τον έρωτά τους οι ύβρεις; Καθόλου, αλλά και περισσότερο τον άναψαν. Αν και βέβαια εκείνες που τα κάνουν αυτά μαζί με την πορνεία τους κατάγονται και από άσημο και ασήμαντο γένος, ενώ αυτοί που τα παθαίνουν πολλές φορές μπορούν να απαριθμούν λαμπρούς προγόνους και να περιβάλλονται από πολλή άλλη επισημότητα, αλλά τίποτε από αυτά δεν τους σταματάει, ούτε τους απομακρύνει από την ερωμένη τους.

Έπειτα δεν ντρεπόμαστε, όση δύναμη έχει ο έρωτας του διαβόλου και των δαιμόνων, **να μην μπορούμε να τη δείξουμε για την αγάπη που είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού;** Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτό είναι πάρα πολύ μεγάλο όπλο εναντίον του διαβόλου; Δεν βλέπεις ότι είναι παρών ο πονηρός εκείνος δαίμονας, τραβώντας προς τον εαυτό του εκείνον που μισείται και θέλοντας να αρπάξει το μέλος, ενώ εσύ αδιαφορείς και παραδίνεις το έπαθλο της μάχης; Καθόσον ο αδελφός βρίσκεται στη μέση σαν έπαθλο· και αν νικήσεις, εσύ έλαβες το στεφάνι, αν όμως αδιαφορήσεις, έφυγες αστεφάνωτος. Σταμάτησε λοιπόν να λέγεις τον σατανικό εκείνον λόγο, ότι «*αν με μισεί το μάτι μου, δεν μπορώ ούτε να το δω*»· γιατί τίποτε δεν είναι πιο αισχρό από τον λόγο αυτόν, παρόλο βέβαια που οι περισσότεροι τον θεωρούν απόδειξη ευγενικής ψυχής· αλλά τίποτε δεν είναι πιο χυδαίο από αυτόν, τίποτε πιο ανόητο, τίποτε πιο μωρό.

Γι' αυτό προπάντων και πενθώ, επειδή τα πράγματα της κακίας θεωρούνται πως είναι της αρετής, και η καταφρόνηση και περιφρόνηση

φάνηκε πως είναι πράγμα λαμπρό και σεμνό, πράγμα που είναι πάρα πολύ μεγάλη παγίδα του διαβόλου, **το να περιβάλλει με αγαθή δόξα την κακία**· γι' αυτό και δύσκολα εξαλείφεται· καθόσον και εγώ άκουσα πολλούς να καυχιούνται για το ότι δεν θέλουν να πλησιάσουν εκείνους που τους αποστρέφονται, αν και βέβαια ο Κύριός σου και χαίρεται να το κάνει αυτό.

Πόσες φορές λοιπόν Τον περιφρόνησαν οι άνθρωποι; Πόσες φορές Τον αποστράφηκαν; Αυτός όμως δεν σταματάει να τρέχει κοντά τους . Μη λέγεις λοιπόν ότι «*δεν μπορώ να πλησιάσω εκείνους που με μισούν*», αλλά πες ότι «***δεν μπορώ να περιφρονήσω εκείνους που με περιφρονούν***». **Αυτός ο λόγος είναι του μαθητή του Χριστού, ενώ ο άλλος είναι του διαβόλου· αυτός κάνει τους ανθρώπους λαμπρούς και ένδοξους, ενώ ο άλλος αισχρούς και καταγέλαστους.** Γι' αυτό θαυμάζουμε τον Μωυσή, γιατί και όταν ακόμη ο Θεός έλεγε: «*καὶ νῦν ἔασόν με καὶ θυμωθεὶς ὀργῇ εἰς αὐτούς ἐκτρίψω αὐτοὺς (: και τώρα άφησέ με να τους καταστρέψω πάνω στη δίκαιη οργή μου)*» [Έξ. 32, 9], δεν μπόρεσε να περιφρονήσει εκείνους που πολλές φορές Τον αποστράφηκαν, αλλά έλεγε: «*καὶ νῦν εἰ μὲν ἀφεῖς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, ἄφες· εἰ δὲ μή, ἐξάλειψόν με ἐκ τῆς βίβλου σου, ἧς ἔγραψας (: και τώρα εάν φανείς ευσπλαχνικός και συγχωρήσεις την αμαρτία τους αυτή, συγχώρεσέ τους. Εάν όμως δεν τους συγχωρέσεις, εξάλειψε μαζί με αυτούς και εμένα από το βιβλίο σου στο οποίο με έχεις)*»[Έξ. 32, 32]· γιατί **ήταν φίλος και μιμητής του Θεού**.

Ας μην καυχιόμαστε λοιπόν για εκείνα για τα οποία πρέπει να αισθανόμαστε ντροπή, ούτε να λέμε τα λόγια αυτών των χυδαίων και πρόστυχων ανθρώπων της αγοράς: «*είμαι σε θέση να φτύσω στα πρόσωπα απείρων ανθρώπων*», αλλά και αν ακόμη άλλος τα λέγει, ας τον περιγελούμε και ας τον αποστομώνουμε, γιατί **υπερηφανεύεται για εκείνα για τα οποία έπρεπε να ντρέπεται.**

Τι λες; Πες μου· φτύνεις στο πρόσωπο ανθρώπου πιστού, τον οποίο και όταν ήταν άπιστος δεν τον έφτυσε ο Χριστός; Τι λέγω δεν τον έφτυσε; **Τόσο λοιπόν τον αγάπησε, παρόλο που ήταν αισχρός και άσχημος, ώστε και να πεθάνει για τη σωτηρία του**. Έπειτα, Αυτός τόσο τον αγάπησε αν και ήταν τέτοιος, ενώ εσύ τώρα που έγινε ωραίος και θαυμαστός τον περιφρονείς, πες μου, ενώ είναι μέλος του Χριστού και έγινε σώμα του Κυρίου; Δεν καταλαβαίνεις τι λες; Δεν αισθάνεσαι αυτά που τολμάς; Κεφαλή έχει τον Χριστό και τραπέζι και ένδυμα και ζωή και φως και νυμφίο και όλα είναι Εκείνος σε αυτόν, και τολμάς να πεις ότι «*φτύνω αυτόν*»; Και όχι μόνο αυτό, αλλά και χίλιους άλλους μαζί με αυτόν;

Στάσου, άνθρωπε, σταμάτησε τη μανία σου, **αναγνώρισε την αξία του αδελφού σου**, μάθε ότι αυτά τα λόγια είναι απόδειξη ανοησίας και παραφροσύνης και λέγε τα αντίθετα, ότι «*και αν ακόμη με φτύνει άπειρες φορές, εγώ δεν θα απομακρυνθώ από αυτόν*». Έτσι **και τον αδελφό θα κερδίσεις και θα ζήσεις για τη δόξα του**

Θεού και θα συμμετάσχεις στα μελλοντικά αγαθά, τα οποία είθε όλοι μας να επιτύχουμε, με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, μαζί με τον οποίο στον Πατέρα και συγχρόνως στο Άγιο Πνεύμα ανήκει η δόξα, τώρα και πάντοτε και στους αιώνες. Αμήν.

ΠΗΓΕΣ:

- https://greekdownloads3.files.wordpress.com/2014/08/in-epistulam-ad-romanos.pdf
- Ιωάννου του Χρυσοστόμου Άπαντα τα έργα, *Υπόμνημα στην Προς Ρωμαίους επιστολή*, επιλεγμένο απόσπασμα από την **ομιλία ΚΗ΄**, πατερικές εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς»(ΕΠΕ), εκδ. οίκος «*Το Βυζάντιον*», Θεσσαλονίκη 1985, τόμος 17, σελίδες 607-623 .
- http://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/tools/liddell-scott/index.html
- Π. Τρεμπέλα, *Η Καινή Διαθήκη με σύντομη ερμηνεία* (απόδοση στην κοινή νεοελληνική), εκδόσεις αδελφότητος θεολόγων «Ο Σωτήρ», έκδοση τέταρτη, Αθήνα 2014.
- *Η Καινή Διαθήκη, Κείμενον και ερμηνευτική απόδοσις υπό Ιωάννου Κολιτσάρα*, εκδόσεις αδελφότητος θεολόγων «Η Ζωή», έκδοση τριακοστή τρίτη, Αθήνα 2009.
- *Η Παλαιά Διαθήκη κατά τους εβδομήκοντα*, Κείμενον και σύντομος απόδοσις του νοήματος υπό Ιωάννου Κολιτσάρα, εκδόσεις αδελφότητος θεολόγων «Η Ζωή», έκδοση τέταρτη, Αθήνα 2005.
- Π.Τρεμπέλα, *Το Ψαλτήριον με σύντομη ερμηνεία*(απόδοση **στην κοινή νεοελληνική**), εκδόσεις αδελφότητος θεολόγων «Ο Σωτήρ», έκδοση τρίτη, Αθήνα 2016
- http://users.sch.gr/aiasgr/Palaia_Diathikh/Biblia/Palaia_Diathikh.htm
- http://users.sch.gr/aiasgr/Kainh_Diathikh/Biblia/Kainh_Diathikh.htm

(Επιμέλεια κειμένου: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)